

1 000 чоловік не бувають у повній безпеці, навіть цілі армії повинні переміщатися в строгому порядку, оскільки тутешні землі служать місцем перебування для татар, які, ніде не зупиняючись постійно, тільки те й роблять, що нишпорять то тут, то там по цих великих просторах рівнинах; ходять вони купою, не менше».

Про чисельність населення, що жило тут раніше, в історичній літературі маємо різну інформацію. В джерелах другої половини XVI – першої половини XVII ст. маємо підстави зробити з наведених як по 5 000-6 000, а інколи навіть до 10 000 разом» [9, с. 41]. Тому козацька переправа Микитин Ріг – Кам'яний Затон з'явилася лише тільки після заснування тут у 1639 р. Запорозької Січі, відомої в науковій літературі як Микитинської.

Проаналізувавши історичну літературу, можна винести такі висновки про часи заснування міста, нині відомого як Нікополь. Найімовірніше воно назване ім'ям якогось козака Микити і стало основою назви конкретного урочища на Великому Лузі. Микита виступає у переказах постаттю легендарною, описаний різноманітно, але вказується про його належність до козаків. У переказах ми бачимо гіперболізацію образу Микити, в образі якого персоналізуються та узагальнюються події різного часу.

Список використаних джерел:

1. Історія міст і сіл Української РСР. Дніпропетровська область. – К., 1969.
2. История городов и сел Украинской ССР. Днепропетровская область. – К., 1977.
3. Акимов А.С. Никополь. Путеводитель. – Днепропетровск, 1988.
4. Военно-статистическое обозрение Российской империи. Екатеринославская губерния. – Т. XI, Ч.4. – СПб., 1850.
5. Чирков А. Статистическое описание местечка Никополь. 1860.
6. Савур-Могила. Легенди та перекази Нижньої Наддніпряниці. – К., 1990.
7. Книга Большому Чертежу / Под ред. К.Н. Сербиной. – М., 1950.
8. Грушевський М.С. Історія України-Руси. – Т. VIII, Ч. 1. – К., 1995.
9. Боплан Г.Л. де. Опис України – К., 1991.

Братусь І.В.

кандидат філологічних наук, доцент;

Михалевич В.В.

кандидат культурології, доцент,

Інститут мистецтв,

Київський університет імені Бориса Грінченка

ІСТОРИКО-КУЛЬТУРНИЙ АСПЕКТ ВШАНУВАННЯ ВИДАТНОГО АВІАКОНСТРУКТОРА ОЛЕГА АНТОНОВА В КИЄВІ

Київські вулиці наповненні пам'ятними місцями. Саме на нашій землі було реалізовано за складних обставин багато викликів століття. Долаючи біль і втрати, значна частина нашого народу зуміла підняти вітчизняний рівень науки

і техніки на доволі високий рівень. Олег Антонов справедливо відноситься до одних з найбільших українських постатей ХХ століття. Пам'ять про видатного конструктора гідно репрезентована в Києві. В цій невеличкій розвідці ми наводимо приклади вшанування О. Антонова в столиці України.

На першому місці завжди знаходяться місця, що тісно пов'язані з життям і діяльністю історичних особистостей. Саме державне підприємство «Антонов» стало для конструктора не просто місцем роботи – це ім'я знане по всьому світу. За свідченням сайту підприємства: ДП «АНТОНОВ» є одним з не багатьох підприємств світу, що реалізує повний цикл створення сучасного літального апарату – від розробки та серійного виробництва та забезпечення комплексної після продажної підтримки. При цьому колектив підприємства залишається вірним традиціям, закладеним Олегом Костянтиновичем Антоновим». Як бачимо, ім'я видатного конструктора стало світовим брендом.

Школа № 96 носить ім'я Олега Антонова. Вона була збудована за клопотанням конструктора – він постійно дбав про хороші умови для родин співробітників. Саме він ініціював шевську підтримку школи потужним підприємством. В цю школу ходили діти О. Антонова від третього шлюбу Олена та Андрій.

Окремо варто відзначити пам'ятники і меморіальні дошки. Головним пам'ятником вважається погруддя на території на території ДП «Антонов» (вулиця Академіка Туполева, 1). Скульптором цього погруддя виступив щорупчанин Анатолій Шаталов. Примітно, що скульптур сам був причетний до авіації – в роки Другої світової війни він служив диспетчером при штабі 13-ої повітряної армії Ленінградського фронту, нагороджений орденом Червоної Зірки. Можливо спорідненість інтересів допомогла відтворити вдалий образ геніального конструктора.

Шкода, що побачити цей пам'ятник можуть лише співробітники авіазаводу. Передапрохідною цього заводу (проспект Перемоги, 100) в травні 1999 року встановлено пам'ятник Петру Нестерову.

Своєрідним є й надгробок на могилі О. Антонова – плита під певним кутом ніби «зависає» в повітрі. Цей надгробок символізує стрімкий злет і раптовість смерті. Значну частину фронтальної частини могили відводиться силуетам літаків.

В Києві встановлено ще дві меморіальні дошки О. Антонову – на вулиці Антонова та вулиці Огарьова. Саме на вулиці Огарьова конструктор прожив з 1957 по 1984 роки. Вулиця Антонова до 1985 року називалася Авіаційною – після смерті Олега Костянтиновича їй було надане його ім'я. Вулиця Авіаконструктора Антонова пролягає від Повітрофлотського проспекту до вулиці Ушинського, вул.

Та пам'ять про конструктора зберігається й за допомогою його творінь – літаків. Ан-26 встановлений біля центрального корпусу Національного авіаційного університету. А в ангарному комплексі НАУ наявні Ан-2 та Ан-24. Ще ширше родина «Анів» репрезентована в Державному музеї авіації.

По всій Україні можна віднайти чимало літаків-пам'ятників, що нагадують про видатного конструктора. В цьому дослідженні ми лише коротко торкнулися цієї теми, але вона буде поповнюватися з кожним роком.

Сподіваємося, що ліквідація Державний авіабудівничого концерну «Антонов» (постанова Кабінету Міністрів України від 19 липня 2017 р. № 546) не вплине на вшанування пам'яті Олега Антонова в нашому місті.

Список використаних джерел:

1. Байковий некрополь [Текст] : Історичний фотоілюстрований довідник / авт.-упоряд. В. О. Жадько. – К. : СПД Жадько В.О., 2004. – 239 с.: фотоіл.
2. Братусь, Іван Вікторович (2017) Нові підходи до вивчення історії Києва In: Актуальні проблеми гумантарних та природничих наук, 25-26 серпня 2017, м. Одеса. – С. 74-76.
3. Вулиці Києва. Довідник. – К.: „Українська енциклопедія» ім. М.П. Бажана, 1995. – 352 с.
4. Михалевич, Віктор Вадимович, et al. Проблема місця радянської скульптури в Україні та її сприйняття (на прикладах країн колишнього СРСР). Diss. НАУ, 2016.

Букін В.С.

студент,

Науковий керівник: Маринченко Г.М.

кандидат історичних наук, старший викладач,

Миколаївський національний університет імені В.О. Сухомлинського

ХРЕСТ ВІКТОРІЇ: ІСТОРІЯ СТАНОВЛЕННЯ ВИЩОЇ ВІЙСЬКОВОЇ НАГОРОДИ ВЕЛИКОБРИТАНІЇ

Фалеристика посідає важливе місце в дослідженні історії будь-якої країни світу. Зміна зовнішнього вигляду і змістовного наповнення відзнак та медалей завжди говорить про розвиток країни, висвітлює головні події, відзначає героїв та провідних діячів громадсько-політичного та культурного життя.

Дана стаття є спробою проаналізувати історію появи та становлення найвищої військової нагороди Великобританії.

В середині XIX ст. Великобританія не мала чіткої нагородної систем, і це незважаючи на те, що в Європі такі нагороди існували вже понад пів століття – в Росії – орден та відзнаку ордена Святого Георгія, у Франції – орден Почесного Легіону і Військова медаль, натомість у Великобританії існували лише так звані «кампанійські» медалі, якими нагороджувалися всі учасники військової кампанії [1, с. 10].

Існуюча британська система нагород і нагородження була не досить розвиненою. В країні, армія якої майже постійно вела бойові дії в колонія, не було нагород за особисту мужність, проявлену на полі бою.

З початком кримської кампанії в лондонській газеті «Таймс» почали з'являтися повідомлення з театру військових дій її кореспондента Вільяма Рассела, які стали першими об'єктивними ознаками при виявленні фактів